

Bir Mezar Sanki Odam

– İbrahim NEJAT · 27 Haziran 2010

Uzuyorken gölgeler kızılılaşan sulara, Dokunuyor tenime,soğuk bir el gibi akşam. Çıplaklığın bir hayal,bir rüya uykularda, Issız,sensiz geceler, bir mezar sanki odam. Saçlarının yüzüme dokunduğu o günler! Ne hoştu!Kulağımda dolaşan ayak sesin. Delice seviyorum,ne derlerse desinler! Hülyamda sen çıplaksın ve yüzümde nefessin. İşte ben bu ilhamla,seni yonttum mermerden. Tatım hazzını bir kez daha, sana dokunuşun. Sen aldırma!Deseler de bu haline müstehcen, Hülyamdaki "SENİ" bozma!Öyle kalsın duruşun. En büyük eserimsin, hayalimde yaptığım. Bütün gece seyrettim, durup almadan nefes. Putperestsin desinler! Çok aşikar taptığım, Ne olur!Bir faniyi ben saymışsam mukaddes. Boş ver! Çizmişse de alnına matemî seneler, Aldırma!Yazmışsa da yüzüne yılları zaman, Ey!Güzeller güzeli ne derlerse desinler Örtmesin üstünü karanlık öyle kal üryan!